

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **s Autoleasing, a.s.**, IČO 27089444
se sídlem Praha 4, Budějovická 1912/64b
zastoupený Mgr. Lukášem Petrem, advokátem
se sídlem Praha 2, Mánesova 881/27

proti
žalovanému: **České obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
se sídlem Praha 1, Štěpánská 567/15

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2018, č. j. ČOI 145793/17/O100/1000/17/18/Hl/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2018, č. j. ČOI 145793/17/O100/1000/17/18/Hl/Št, (dále jen „napadené rozhodnutí“) a jemu předcházejícího rozhodnutí inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského kraje a hl. m. Prahy ze dne 22. 8. 2017, č. j. ČOI 111286/17/1000, (dál jen „prvostupňové rozhodnutí“), případně snížení uloženého trestu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

2. Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) změnil prvostupňové rozhodnutí. Ve znění napadeného rozhodnutí byla žalobci uložena úhrnná pokuta ve výši 270 000 Kč za správní delikty uvedené pod body 1. a 2., konkrétně za správní delikt:
 1. podle § 153 odst. 1 písm. t) zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“), kterého se žalobce v postavení poskytovatele podle § 3 odst. 1 písm. d) tohoto zákona dopustil tím, že v rozporu s § 95 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebitelském úvěru neposkytl před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru jiném než na bydlení, a to u 8 smluv o úvěru specifikovaných v tomto rozhodnutí, požadované informace, neboť „*Předsmluvní informace o spotřebitelském úvěru poskytovaného společností s Autoleasing, a.s.*“ neobsahovaly informace podle § 95 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebitelském úvěru o zápůjční úrokové sazbě, podmínkách upravujících použití této sazby.
 2. podle § 20 odst. 1 písm. b) zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění do 30. 11. 2016 (dále jen „zákon č. 145/2010 Sb.“), kterého se žalobce v postavení věřitele podle § 3 písm. b) tohoto zákona dopustil tím, že v rozporu s § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. 8 smluv o úvěru specifikované v tomto rozhodnutí, ve kterých se sjednává spotřebitelský úvěr, neobsahovaly informace stanovené v příloze č. 3 k zákonu č. 145/2010 Sb., a to dle odst. 1, písmene e) výpůjční úrokovou sazbu, podmínky upravující použití této sazby a n) informaci o částce úroku splatné za den.

Dále byla podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, zastavena řízení zahájená podle § 46 odst. 1 správního řádu ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 20 odst. 2 písm. a) zákona č. 145/2010 Sb., kterých se žalobce v postavení věřitele ve smyslu § 3 písm. b) tohoto zákona dopustil jednáními specifikovanými pod bodem 3. prvostupňového rozhodnutí.

Zároveň byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. V prvním žalobním bodu žalobce uvedl, že nerozporuje, že v dokumentu „*Předsmluvní informace o spotřebitelském úvěru poskytovaného společností s Autoleasing, a.s.*“ a v dotčených smlouvách došlo k nepřesnému uvedení výpůjční úrokové sazby. Namítal, že tato nepřesnost nezakládá odpovědnost za správní delikt. Žalobce rovněž nerozporoval, že byl v souladu se zákonem č. 145/2010 Sb. povinen uvést veškeré zákonem požadované údaje v přesné a správné podobě. S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2016, sp. zn. 32 Cdo 4838/2015, na které v napadeném rozhodnutí odkazoval žalovaný, žalobce tvrdil, že popisovaná nepřesnost nemohla spotřebitele nijak ovlivnit. Doplnil, že v daném případě rozhodoval soud o sankci v podobě snížení úročení úvěru podle § 8 zákona č. 145/2010 Sb., tedy ve své povaze sankci soukromoprávní, která se neřídí principy správního trestání.
4. Žalobce namítal, že nedošlo k porušení zákona, když zjevně nebyl porušen jeho smysl a účel, kterým je v případě § 5 odst. 1 a § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. umožnit spotřebiteli prostřednictvím komplexu údajů informovat o daném finančním produktu tak, aby jej spotřebitel mohl kvalifikovaně posoudit. Žalobce měl za to, že uvedená drobná nepřesnost nezakládá porušení zákona č. 145/2010 Sb., jelikož RPSN a celková zaplacená

částka, jež představují hlavní způsob ochrany spotřebitele, jakož i počet splátek, jejich výše a další požadované údaje byly na všech dokumentech uvedeny správně a zcela v souladu se zákonem č. 145/2010 Sb. Spotřebitel tak nepochybně měl dostatek informací k tomu, aby mohl rozumně a kvalifikovaně posoudit, zda nabídka odpovídá jeho potřebám a aktuální finanční situaci, čímž byl naplněn smysl a účel zákona. Dodal, že zákon č. 145/2010 Sb. stanoví pouze povinnost výše uvedené údaje uvádět, přičemž dále nerozvádí detailnost a kvalitativní prvek těchto údajů. Na základě teleologického výkladu normy žalobce dospěl k tomu, že cílem zákonodárce nebylo postihovat drobné nepřesnosti jako v předmětném případě, nýbrž toliko nepoctivé obchodníky, kteří záměrně zkreslují údaje o úvěru či je neuvádějí vůbec.

5. Dále žalobce namítal nesprávnou aplikaci zákona o spotřebitelském úvěru dle § 153 odst. 1 písm. t), kdy žalobce rozporoval, že v dotčených smlouvách nebyla uvedena informace o částce úroku splatné za den. Tvrdil, že své zákonné povinnosti splnil, jelikož jasně, výstižně a zřetelně uvedl v bodu 9.1.3. dokumentu „*Všeobecné obchodní podmínky úvěrů poskytovaných společnostmi s Autoleasing, a.s.*“, že částka úroku splatná za den je rovna 0 Kč a upozornil na to, že žádná bližší zákonná definice této částky neexistuje, jak je správními orgány zmíněno v napadených rozhodnutích.
6. Žalobce dále odmítl tvrzení žalovaného poukazující na fakt, že není v silách spotřebitele úrok splatný za den spočítat, a z toho důvodu žalobce pochybil. Žalobce se domníval, že by nemělo docházet k předjímání schopností a dovedností spotřebitele v oblasti základních matematických úkonů. K poukazu žalovaného na znění komentáře k zákonu o spotřebitelském úvěru žalobce uvedl, že částka úroku splatná za den byla ve smlouvě obsažena a její dopočtení bylo velmi snadné.
7. V druhém žalobním bodu žalobce namítal porušení zásady legitimního očekávání. Uvedl, že i tehdy, pokud by jednáním žalobce došlo k porušení zákona č. 145/2010 Sb., tak toto tvrzené pochybení neodůvodňuje uložení sankce v podobě a ve výši stanovené v napadeném rozhodnutí. K tomu odkázal na § 2 odst. 4 správního řádu. Uvedl, že při rešerši sankcí udělených žalovaným zjistil, že žalovaný za správní delikty spočívající v porušení obdobných ustanovení zákona č. 145/2010 Sb. zpravidla neukládá pokuty v obdobné výši. Uvedl, že pouze v jednom z jím prověřovaných případů byla uložena pokuta ve výši 250 000 Kč, avšak v tomto případě se jednalo o nepoměrně závažnější porušení zákona č. 145/2010 Sb., jakož i zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, když bylo prvostupňovým orgánem zjištěno 25 nedostatků v 9 smlouvách, přičemž tyto nedostatky byly nepoměrně větší. Dále k rozhodovací praxi uvedl, že za porušení zákona č. 145/2010 Sb. v intenzitě, která je tvrzena prvostupňovým orgánem v předmětném řízení, bývají obvykle ukládány pokuty do 25 000 Kč. K tomu žalobce odkázal na řadu příkazů. V tomto směru nesouhlasil s žalovaným uvedenými příklady, kdy byly uloženy sankce ve výši 250 000 Kč a 300 000 Kč. Dle žalobce se nejednalo o případy srovnatelné, když v prvním případě došlo k závažnějšímu porušení zákona. Ve druhém případě se rozsahem porušení zákona jednalo o zcela odlišný, a výrazně závažnější případ. Tyto příklady dle žalobce nemohou ospravedlnit rozptyl a nesoulad demonstrováný žalobcem na případech dalších. Dodal, že diametrálně různé výše pokut v těchto řízeních spíše poukazují na porušování zásady legitimního očekávání i v jiných případech a též na svévoli žalovaného při stanovování výše pokuty za obdobné správní delikty. Shrnl, že výše sankce nemůže být žalovaným dostatečně odůvodněna, když žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí

v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, jakož i soudní judikaturou nedbal na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

8. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítal porušení zásady individuálního posouzení. Uvedl, že zásadu legitimního očekávání do určité míry koriguje zásada individuálního posouzení každé věci, která je obsažená kromě § 2 odst. 4 správního řádu rovněž v § 21 odst. 2 zákona č. 145/2010 Sb. Namítal, že žalovaný nedostatečně přihlédl k řadě okolností polehčujícího charakteru. Uvedl, že i kdyby došlo k nepřesnému uvedení výpůjční úrokové sazby, tak se v daném případě jednalo pouze o neúmyslné nedbalostní administrativní pochybení žalobce, které vzniklo v důsledku chyby v komunikaci s prodejcem předmětu financování, který při prodeji nezapočítal do výpůjční úrokové sazby svou provizi. Zdůraznil, že výpůjční úroková sazba představuje jen jeden z mnoha údajů, jež je součástí celého komplexu informací. Jelikož veškeré ostatní informace byly uvedeny naprosto přesně a v souladu se zákonem č. 145/2010 Sb., nejednalo se dle názoru žalobce o natolik zásadní prohřešek, aby odůvodňoval uložení pokuty, zvláště v tak vysoké výši. Uvedl, že žalovaný měl přihlédnout k tomu, že důvodem nepřesného uvedení výpůjční úrokové sazby nebyl úmysl klamat spotřebitele a zhoršit jeho postavení, a že spotřebitel od samého počátku věděl, že platí ve splátkách kupní cenu předmětu financování, znal výši a počet těchto splátek, výši RPSN i celkovou částku, přičemž žádná z těchto částek ani dalších údajů se nevymykala obvyklé tržní ceně spotřebitelských úvěrů v daném čase a na daném relevantním trhu. Dále měl za to, že žalovaný měl přihlédnout k tomu, že žalobce změnil interní systém přípravy spotřebitelských úvěrů a předmluvních informací tak, aby již v budoucnu k nepřesnostem při generování smluvní dokumentace nemohlo docházet. Připomenul, že informace o částce úroku splatné za den byla ve „*Všeobecné obchodní podmínky úvěrů poskytovaných společnostmi s Autoleasing, a.s.*“ stanovena naprosto přesně, a to na částku 0 Kč za den. Tvrdil, že nečinní žádný rozdíl mezi odstoupením od smlouvy do 14 dnů od data podpisu smlouvy a odstoupení do 14 dnů od data doplnění chybějících informací. Spotřebitel vždy zaplatí úrok ve výši 0 Kč. Žalobce se domníval, že v souladu s § 21 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. vynaložil veškeré úsilí, které od něj lze požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Žalobce prováděl pravidelné testování a vyhodnocení svých informačních systémů a vzorků smluvní dokumentace, přičemž na základě těchto testů a jejich vyhodnocení pravidelně tyto systémy upravoval tak, aby předešel možnosti výskytu chyb ve smluvní dokumentaci. Uvedl, že žalovaný rovněž nedostatečně zohlednil, zda nepřesným uvedením výše úrokové sazby byli spotřebitelé figurující v předmětných smlouvách jakkoliv nepříznivě zasaženi. Žalobce měl za to, že dopad této nepřesnosti na spotřebitele nebyl žádný, případně byl mizivý. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010-97, doplnil, že žalovaný nedostatečně posoudil také intenzitu tvrzených nedostatků.
9. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal porušení zásady přiměřenosti. Uvedl, že uložená sankce je nepřiměřeně vysoká. Zopakoval, že bylo třeba přihlédnout k charakteru tvrzeného provinění, jež bylo zjevně neúmyslné a jeho povaha byla toliko administrativní, k dobré obchodní pověsti a dosavadní bezúhonnosti žalobce, jakož i k tomu, že nebylo prokázáno způsobení škody či jiného škodlivého následku. Uvedl, že v daném případě byla represivní složka sankce naplněna již samotným projednáním věci a upozorněním na nedostatek. Dodal, že žalobce přijal potřebná systémová a organizační opatření, aby k vytykanému stavu již nikdy v budoucnu nemohlo docházet.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

10. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
11. Žalovaný trval na tom, že žalobce se svým jednáním specifikovaným v napadeném rozhodnutí dopustil předmětných správních deliktů. Uvedl, že nelze odhlédnout od skutečnosti, že pro rozhodování spotřebitele je důležitá též důvěra k věřiteli, poskytovateli úvěru. Spotřebitel se smlouvou o spotřebitelském úvěru zavazuje, že bude po určitou dobu splácet určitou částku, vzhledem k tomu, že může jít i o delší časové období a o vysokou částku, může být hledisko důvěry k podnikateli velmi významné. V případě, že je uvedena nějaká informace nepřesně, může spotřebitel ztratit důvěru k věřiteli, poskytovateli úvěru. Je tedy nutné trvat na tom, aby byly spotřebiteli sdělovány pouze úplné, pravdivé, správné, jednoznačné a srozumitelné informace. V daných případech sice v předmluvních informacích byla nesprávně uvedena „pouze“ jedna informace, to však neznamená, že by bylo toto jednání možné považovat za natolik málo závažné, že za něj není možné uložit sankci. Zdůraznil, že se v uvedených případech rozhodně nejednalo o drobnou nepřesnost. Rozdíly mezi správnou a žalobcem uváděnou výší úrokové sazby rozhodně nebyly zanedbatelné, správná výše úrokové sazby byla v každém z posuzovaných případů přibližně dvojnásobná, takový rozdíl již mohl ovlivnit spotřebitele ve výběru vhodného úvěru, spotřebiteli se správné informace nedostalo ani v předmluvních informacích ani ve smlouvě. Spotřebitel tedy neměl možnost kvalifikovaně a rozumně posoudit, zda nabídka odpovídá všem jeho požadavkům na spotřebitelský úvěr.
12. Pokud jde o neuvedení částky úroku splatné za den, žalovaný uvedl, že je to žalobce, kdo ve svých obchodních podmínkách (bod 9.1.3) rozlišuje mezi odstoupením od smlouvy ve lhůtě 14 dnů ode dne jejího uzavření a odstoupením ve lhůtě 14 dnů ode dne, kdy věřitel spotřebiteli poskytl chybějící informace. Částka úroku splatná za den pro druhý případ nebyla spotřebiteli sdělena, spotřebitel byl informován o tom, že se ji dozví poté, co bude platné odstoupení od smlouvy doručeno žalobci. Takový stav není souladný s platnými právními předpisy. Spotřebitel by měl mít možnost spočítat částku, kterou má věřiteli vrátit při odstoupení od smlouvy bez jakéhokoli dalšího informování se u věřitele. V uvedeném případě by musel spotřebitel po odstoupení od smlouvy čekat, až mu žalobce sdělí, jaká je částka úroku splatná za den. Spotřebitel z podané informace v bodě 9.1.3 obchodních podmínek nemůže mít za to, že tato částka je též 0 Kč, tedy stejná jako v případě odstoupení od smlouvy ve lhůtě 14 dnů ode dne jejího uzavření. Žalobce tak nepochybně porušil svou povinnost.
13. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí řádně vypořádal i s námitkami týkajícími se porušení zásady legitimního očekávání. Žalovaný měl za to, že případy, na které poukázal při odůvodňování, že uložená pokuta odpovídá pokutám ukládaným v obdobných případech, bylo možné pro takové porovnání uvést. Mezi jednotlivými případy jsou sice odlišnosti, na charakter zjištěných pochybení ve dvou případech, na které bylo odkázáno, je možné nahlížet jako na závažnější (porušení povinností posoudit úvěruschopnost spotřebitele), avšak protiprávní jednání se týkalo menšího počtu spotřebitelů než v případě žalobce, žalobce se vytýkaných pochybení dopustil vůči osmi spotřebitelům. Žalovaný byl přesvědčen o tom, že se pokuta uložená žalobci neodchyluje v jeho neprospěch od pokut ukládaných v obdobných případech. Uvedl, že zásada podle § 2 odst. 4 správního řádu, neznamená, že ve skutkově shodných nebo obdobných případech musí být ukládány pokuty ve shodné výši, ale že mezi přijatými řešeními nemají vznikat nedůvodné rozdíly, což se v tomto případě nestalo.

14. Okolnosti každého případu jsou jiné a je třeba je posuzovat individuálně, správní orgán se řádně zabýval všemi zákonnými kritérii pro určení výše sankce a tato vyhodnotil, zabýval se všemi podstatnými okolnostmi případu. Správní orgán se vyjádřil k míře zavinění (úmysl nebyl prokázán) a k tomu, že k deliktu došlo v důsledku chyby v komunikaci mezi žalobcem a prodejcem. Žalovaný snížil výši uložené pokuty s ohledem na to, že ve prospěch žalobce přihlédl k tomu, že objem nesprávně poskytnutých informací byl malý, že žalobce se správním orgánem řádně spolupracoval, v neprospěch žalobce nebylo hodnoceno, že neprojevil snahu o předložení způsobu výpočtu výpůjční úrokové sazby.
15. Žalovaný měl za to, že žalobce neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které je možné požadovat, aby zabránil porušení svých právních povinností. Žalobce pouze poukázal na provádění pravidelného testování a změn vnitřních systémů, tyto činnosti neprokázal.
16. Žalovaný byl přesvědčen o tom, že výše uložené pokuty byla řádně odůvodněna, správní orgán vyhodnotil veškerá zákonem daná kritéria pro určení výše sankce, pokuta je přiměřená, odpovídá okolnostem případu a pokutám ukládaných v obdobných případech.
17. V replice ze dne 30. 7. 2018 žalobce nesouhlasil s vyjádřením žalovaného a trval na podané žalobě. Nad skutečnosti uvedené v podané žalobě žalobce uvedl, že nebyl vyzván k doložení či prokázání konkrétních změn a opatření. S ohledem na to, že veškeré interní procesy a předpisy, u nichž by mohlo jakékoliv riziko nesouladu vzniknout, již upravil, je prakticky nemožné tato opatření prokázat. Žalobce se domníval, že tento fakt je dostatečně prokázán skutečností, že obdobná nedopatření již nevznikají.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
19. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
20. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 153 odst. 1 písm. t) zákona o spotřebitelském úvěru ten, kdo je oprávněn poskytovat nebo zprostředkovávat spotřebitelský úvěr, se dopustí přestupku tím, že nesplní některou z povinností týkajících se poskytnutí nebo vysvětlení předmluvních informací podle § 94 až 100.
 - Podle § 95 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebitelském úvěru před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru jiném než na bydlení, musí být spotřebiteli poskytnuty informace o zápůjční úrokové sazbě, podmínkách upravujících použití této sazby a popřípadě o jakémkoliv indexu nebo referenční úrokové sazbě použitelné pro počáteční úrokovou sazbu, jakož i o době, podmínkách a postupu pro změnu zápůjční úrokové sazby; uplatňují-li se za různých okolností různé úrokové sazby, uvádějí se výše uvedené informace o všech zápůjčních úrokových sazbách.
 - Podle § 5 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. věřitel poskytne spotřebiteli v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat informace uvedené v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Učiní tak s dostatečným předstihem před uzavřením smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, nebo před tím, než spotřebitel učiní závazný návrh na uzavření

takové smlouvy. Všechny informace musí být stejně výrazné. Jiné informace než uvedené v příloze č. 2 k tomuto zákonu poskytne věřitel v samostatném dokumentu.

- Podle § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, vyžaduje písemnou formu a musí obsahovat informace stanovené v příloze č. 3 k tomuto zákonu uvedené jasným, výstižným a zřetelným způsobem. Nesplnění této informační povinnosti nebo písemné formy nemá za následek neplatnost smlouvy. Je-li část smlouvy určena odkazem na obecné podmínky, musí připojit věřitel ke smlouvě jen takovou část obchodních podmínek, která se týká uzavírané smlouvy. Použitá velikost písma nesmí být menší než ve smlouvě. Jedno vyhotovení smlouvy musí obdržet spotřebitel v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat.
- Podle § 20 odst. 1 písm. b) zákona č. 145/2010 Sb. věřitel nebo zprostředkovatel se dopustí správního deliktu tím, že nesplní některou z povinností podle § 6 odst. 1.
- Podle § 20 odst. 5 písm. a) zákona č. 145/2010 Sb. za správní delikt se uloží pokuta do 20 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1, odstavce 2 písm. a), b), e), g), l) až s) nebo odstavce 3.
- Podle § 21 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

21. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

22. K prvnímu žalobnímu bodu soud sděluje, že žalobce nezpochybňuje zjištění správních orgánů, podle kterého jak v předmluvních informacích, tak následně v uzavřených smlouvách o úvěru byla výše výpůjční, respektive zápůjční (dále jen „zápůjční“) úrokové sazby uvedena nepřesně. Žalobce pouze tvrdí, že tato nepřesnost nezakládá odpovědnost za správní delikt, neboť se jedná o drobnou nepřesnost a spotřebitel měl dostatek informací k tomu, aby mohl finanční produkt kvalifikovaně posoudit.
23. K výše uvedené námitce soud poukazuje na § 5 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. Z tohoto ustanovení jednoznačně vyplývá, že zákonodárce vymezil nejen formu, ale zejména prostřednictvím přílohy č. 2 zákona obsah informací, které je věřitel povinen sdělit spotřebiteli před uzavřením smlouvy. Mezi tyto informace mj. náleží informace o zápůjční úrokové sazbě. Žalobce tak byl podle § 5 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. povinen sdělit spotřebitelům před uzavřením smlouvy o úvěru informaci o zápůjční úrokové sazbě. Stejně tak zákonodárce stanovil v § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. formu smlouvy, kterou se spotřebitelský úvěr sjednává, a rovněž i prostřednictvím přílohy č. 3 zákona informace, které musí být ve smlouvě obsaženy, a to jasným, výstižným a zřetelným způsobem. Mezi tyto informace patří mj. informace o zápůjční úrokové sazbě a informace o částce úroků splatné za den. Žalobce tak byl taktéž povinen informovat ve smlouvách o úvěru spotřebitele o zápůjční úrokové sazbě a částce úroků splatné za den.
24. Nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že se jednalo o drobnou nepřesnost. Ze správního spisu předloženého žalovaným vyplynulo, že v případě předložených smluv se odchylka mezi úrokovými sazbami uvedenými ve smlouvách a správnou hodnotou úrokové sazby pohybovala v rozmezí od 2,2 % do 17,76 %, přičemž ve více jak polovině případů byl rozdíl cca dvojnásobný. Výši odchylky mezi zápůjční úrokovou sazbou uvedenou ve smlouvách a správnou výši úrokové sazby považuje soud naopak za značnou. Takovýto rozdíl byl dle názoru soudu způsobitlivý ovlivnit chování spotřebitelů, neboť je to právě

výše zápůjční úrokové sazby, která spolu s výší a počtem splátek má při rozhodování spotřebitele o úvěru zásadní význam. Nejedná se tedy o případ zmiňovaný v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 7. 2016, č. j. 32 Cdo 4838/2015-436.

25. V této souvislosti soud uvádí, že povinností uvedeným v § 5 odst. 1 a § 6 odst. 1 zákona č. 154/2010 Sb. lze dostát výlučně sdělením pravdivých informací, tj. informací, na které se spotřebitel může spolehnout a na základě kterých může učinit kvalifikované rozhodnutí. V opačném případě by nebyl naplněn účel zákona, který zákonodárce sledoval předmětnými ustanoveními, konkrétně řádné seznámení spotřebitele s veškerými náležitostmi smluvního vztahu za účelem zvážení výhod a nevýhod a následné učinění informovaného a kvalifikovaného rozhodnutí (viz důvodová zpráva k § 5 a § 6 zákona č. 145/2010). Výše uvedené je pak v souladu s rozsudkem ze dne 12. 7. 2016, č. j. 32 Cdo 4838/2015-436, na který poukazoval žalobce v podané žalobě a ve kterém Nejvyšší soud konstatoval, že *„Nelze pochybovat o tom, že informační povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. a konkretizovanou v příloze č. 3 k tomuto zákonu věřitel splní pouze úplným a správným uvedením všech údajů vyžadovaných zákonem. Jedině v takovém případě bude naplněn shora uvedený účel právní úpravy, kterým je včasné a úplné informování spotřebitele jako nezbytný předpoklad pro to, aby spotřebitel mohl činit kvalifikovaná rozhodnutí a byl schopen správně posoudit, zda nabídka odpovídá jeho potřebám a aktuální finanční situaci. Uvede-li proto věřitel některý ze zákonem vyžadovaných údajů nesprávně, ať už tak učiní z jakéhokoliv důvodu (např. omylem, v důsledku početní chyby apod.), nesplní povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. a konkretizovanou v příloze č. 3 k tomuto zákonu. Takové pochybení, uplatní-li jej spotřebitel u věřitele, zákon striktně sankcionuje tím, že pokládá spotřebitelský úvěr od počátku za úročený ve výši diskontní sazby platné v době uzavření smlouvy uveřejněné Českou národní bankou a ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr jsou neplatná [§ 8 písm. b) zákona č. 145/2010 Sb.]“.*
26. Nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že v dotčených smlouvách uvedl informace o částce úroku splatné za den, neboť tato je uvedena v bodu 9.1.3. *„Všeobecných obchodních podmínek úvěrů poskytovaných společností s Autoleasing, a.s.“.* K výše uvedenému soud opětovně sděluje, že zákonodárce vymezil v § 5 odst. 1 a § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. informace, které je věřitel povinen sdělit spotřebiteli v předmluvní informaci a ve smlouvě o úvěru. Podle přílohy č. 3 s označením *„Povinné informace ve smlouvě, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr“* odst. 1 písm. n) zákona č. 154/2010 Sb., jsou součástí smlouvy i informace o právu na odstoupení od smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, lhůtě, během níž může být toto právo vykonáno, a dalších podmínkách pro výkon tohoto práva, včetně informace o povinnosti spotřebitele zaplatit čerpanou jistinu a příslušný úrok podle § 11 odst. 3, jakož i o částce úroku splatné za den. Žalobce tak byl povinen uvést ve smlouvách o úvěru informaci o částce úroku splatné za den. Ze správního spisu předloženého žalovaným vyplynulo, že žalobce ve shora uvedených všeobecných podmínkách uvedl, že *„V případě, že klient odstoupí od Úvěrové smlouvy z důvodu chybějících informací ve smyslu § 6 odst. 1 Zákona o spotřebitelském úvěru, bude částka úroku splatná za den Klientovi sdělena bez zbytečného odkladu po té, kdy bude platné odstoupení Klienta od Úvěrové smlouvy doručeno Společnosti“.* Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce ve smlouvě o úvěru neuvedl v případě výpovědi z důvodu chybějících informací výši úroků splatné za den. Žalobce tak povinnost uloženou mu § 6 odst. 1 ve spojení s přílohou č. 3 odst. 1 písm. n) zákona č. 154/2010 Sb. nesplnil. Na výše uvedeném závěru nemůže nic změnit skutečnost, zda je či není spotřebitel schopen částku úroků splatných za den dopočít.

27. K druhému žalobnímu bodu, ve kterém žalobce namítal porušení zásady legitimního očekávání, soud uvádí, že žalobce neprokázal, že ustálená, jednotná a dlouhodobá praxe žalovaného při ukládání pokuty za porušení zákona č. 145/2010 Sb. v intenzitě, která je žalovaným tvrzena, je 25 000 Kč. Žalobce v podané žalobě odkázal na 5 rozhodnutí. Konkrétně se jednalo o příkaz České obchodní inspekce, inspektorátu Moravskoslezského a Olomouckého ze dne 6. 5. 2014, č. j. 50492/14/3100 P 0298 Vit, a ze dne 30. 6. 2016, č. j. ČOI 74587/16/4000, kterým byla uložena v obou případech pokuta ve výši 25 000 Kč za jedno porušení zákona (v jednom případě nebyla posouzena s odbornou péčí úvěruschopnost spotřebitele), dále o rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2014, č. j. ČOI 9266/14/O100/4000/13/14/Hy/Št, kterým byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, za jedno porušení zákona (v jednom případě nebyla posouzena s odbornou péčí úvěruschopnost spotřebitele), příkaz České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského ze dne 15. 11. 2013, č. j. ČOI 128498/13/3000/P/M, kterým byla uložena pokuta ve výši 7 000 Kč za jedno porušení zákona (porušení § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb.), příkaz České obchodní inspekce Královéhradeckého a Pardubického inspektorátu ze dne 26. 11. 2013, č. j. 27/1304/13, kterým byla uložena pokuta ve výši 8 000 Kč taktéž za jedno porušení zákona (porušení § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb.). Dle náhledu soudu z výše uvedených rozhodnutí nelze usuzovat na ustálenou praxi žalovaného při ukládání pokut. Předně pět rozhodnutí nepředstavuje odpovídající vzorek rozhodnutí, ze kterého by bylo možno usuzovat na ustálenou praxi, tím spíš, že pouze jedno z těchto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného, v ostatních případech se jednalo o rozhodnutí podřízených inspektorátů žalovaného. Navíc ve všech případech se jednalo o jednorázové porušení povinnosti. V žádném z uvedených rozhodnutí pak nebyly shodné skutkové okolnosti jako v projednávaném případě. Pokud pak jde o příkaz České obchodní inspekce, inspektorátu Ústeckého a Libereckého ze dne 31. 1. 2013, č. j. 12964/13/2400 P 0020/2013/VR/Št, soud jej nepovažuje pro posouzení legitimního očekávání relevantním, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy horní sazby pokut dle zákona č. 145/2010 Sb. byly podstatně nižší. V této souvislosti soud rovněž uvádí, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na dvě rozhodnutí, ve kterých byla uložena sankce v obdobné výši. Tato rozhodnutí se sice zabývají i závažnějšími pochybeními, než v projednávaném případě, avšak zároveň protiprávní jednání bylo zjištěno v podstatně menším počtu než v projednávaném případě. Odkaz žalovaného na tato rozhodnutí považuje soud za relevantní.
28. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce týkající se porušení individuálního posouzení každé věci. K výše uvedené námitce soud odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí, konkrétně na stranu 8 a 9, na které se žalovaný zabýval všemi žalobcem zmíněnými polehčujícími okolnostmi, přičemž zároveň uvedl, jakým způsobem byly tyto okolnosti zohledněny při stanovení výše sankce. Konkrétně se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval povahou správních deliktů, způsobem zavinění, následkem porušení zákonných povinností, přitěžujícími i polehčujícími okolnostmi, a rovněž zdůvodnil snížení uložené pokuty. Dle náhledu soudu je odůvodnění výše uložené pokuty individualizované a zcela dostatečné. Napadené rozhodnutí tak vyhovuje požadavkům uvedeným v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010-97. Z uvedeného důvodu soud námitce žalobce nepřisvědčil.
29. Rovněž nelze přisvědčit tvrzení, podle kterého žalobce v souladu s § 21 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. vynaložil veškeré úsilí, které od něho je možno považovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. K uvedené námitce soud předně uvádí, že jestliže se žalobce

dovolává liberačního důvodu, musí zároveň prokázat splnění podmínek umožňující mu se odpovědnosti za správní delikt zprostit. Žalobce v průběhu správního řízení, stejně jako v podané žalobě poukazoval na provádění pravidelného testování a vyhodnocení informačních systémů, na základě kterých mělo docházet k úpravě vnitřního systému. Toto tvrzení však žalobce v průběhu správního řízení, stejně jako v podané žalobě nikterak nedoložil, ač tak bylo výlučně na něm. Za uvedeného stavu věci soud dospěl k závěru, že žalobce neprokázal splnění podmínek § 21 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil.

30. K námitce nepřiměřenosti a žádosti žalobce na moderaci výše uložené sankce soud uvádí, že ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s. je, nezbytnou podmínkou, umožňující moderaci uloženého trestu skutečnost, že trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 22/2012-23, pak „*Smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce*“. V projednávaném případě byl žalovaným uložen úhrnný trest, a to za 2 správní delikty, přičemž přísnější z obou deliktů byl delikt uvedený pod bodem 2. prvostupňového rozhodnutí. Za tento delikt byl žalovaný ve smyslu § 20 odst. 5 písm. a) zákona č. 145/2010 Sb. oprávněn uložit pokutu až do výš 20 000 000 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 270 000 Kč, tj. na spodní hranici a v rozsahu 1,4 % možného zákonného rozpětí. Za uvedeného stavu věci, kdy byla pokuta uložena na samotné spodní hranice možného rozpětí, přičemž výše uložené pokuty odpovídá skutkovému stavu věci (viz výše) a žalovaný výši uložené pokuty řádně odůvodnil, nelze dle náhledu soudu dospět k závěru o nepřiměřenosti výše uložené sankce. Soud výši uložené pokuty shledal adekvátní. Z uvedené důvodu soud rovněž nevyhověl žádosti žalobce na moderaci uložené pokuty.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 15. dubna 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu